

nient. In nobis uero primum natis, naturam solam, illo-
rum autem donorum, carentiam inuenient. Naturæ, solus
Deus author est. Carentia uero eorum superadditorum il-
lidorum, in nobis authorem non habet, causam demer-
toriam habet, ipsum nempe peccatum originis.

Proinde præter rationem mihi dicere uidentur, quod
dicunt. Non Deo, sed nature nostræ prauitati, ruinam no-
stram imputari oportere. Herere quidem exitiale vulnus
in natura, sed plurimum referre, accesserit, ne aliunde, an in
federit ab origine. At cum constet per peccatum inflictum,
non esse, cur, nisi de nobis ipsis querarumur.

Naturam siquidem eandem, & ante, & post peccatum
mansisse in origine, a nobis demonstratum est, & mirabor
sane, si quam in eadem, ex peccato mutationem facta pro-
ferre poterunt, seu corpus, seu animam, seu totum ex illis
contemplemur hominem. Ut cumque tamen de origine fuerit,
hoc plane certum est, qualiscumque est, quæ nobis nascen-
tibus natura obtigit, uniuersam a Deo conditore esse; cui
merito imputandum foret, si qua eius esset naturalis prauis-
tas. Ad animæ creationem, nec parentes quicquam conser-
vunt. Corpori formando, semen subiiciunt: quod tamen ei-
usdem rationis est, seu a sanctis, iustisq; atq; ab illo originis
peccato solutis, seu a peccatoribus decidatur; cum naturæ,
non uero, seu peccati, seu iustitiae, hoc opus sit; & ex natura
quam a conditore, quamvis per secundas causas accepit,
suo defungatur officio. Proinde, si qua naturæ, in qua nasci-
murus, culpa est, si quid est in ea, quod Deo odiosum est, &
abominabile, hoc Dei conditoris est, non Ade, qui nō est,
sed secundum animam, cum Deo regnat: non parentum
nostrorum, quorum pleriq; generationi operâ dantes, cul-
pa caruerunt, & quamvis alioqui peccatores, naturam filio-
rum non potuerunt coram Deo culpabilem facere, sed ani-
ma